

Elkorcsosultak

2010 július 16. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

„Mindenfajta koszorúzástól, zászlófelvonástól, vagyis nemzeti rituálétól eleve kiütést kapok.” Ezzel a mondattal indul az a hosszú interjú, amely a Népszavában jelent meg – hol máshol, Istenem...

.- s amely egy bizonyos Marsovszky Magdolnával készült. Nevezett hölgy pedig az MTA Politikatudományi Intézet

Demokrácia és Radikalizmus Kutatócsoportjának tagja.

Nevezett hölgy eleve rossz helyen van. Ugyanis a Magyar Tudományos Akadémia eleve egy nemzeti rituálé keretében jött létre. Történt ugyanis, hogy az 1825-ös országgyűlésben Felsőbüki Nagy Pál emelkedett szólásra, s élesen ostromozta azokat az „elkorcsosuló” férfúkat, akik elhanyagolják a nemzetet és a nemzeti nyelvet. Ezen felszólalás hatására Széchenyi felajánlotta minden jószágának egyévi jövedelmét, évi 60 000 forintot a Magyar Tudományos Akadémia létrehozására, mégpedig a „nemzetiség és a nyelv erősítése, terjesztése és pallérozása szent célja” okán.

Tehát azon intézmény, amelyben jelenleg Marsovszky Magdolna tevékenykedik, egy nemzeti rituálé. Minden olyan intézmény, dolog, emberi tevékenység, amelynek önmagán túlmutató jelentősége van: nemzeti rituálé. Aki ettől kiütést kap, az nem mutat túl önmagán, az saját kis körében tenyész.

„De trágyaféregül tán jobb neked / Tenyészni kis körödnek lágy ölében, / S tudás nélkül elfogyni életeddel. – / Nagy kényelem a megnyugvás hitünkben; / Nemes, de terhes, önlábunkon állni. –” Leginkább valahogy így. Bár az idézet is felesleges, hiszen Madách sem egyéb, mint nemzeti rituálé. Míg Marsovszky Magdolna ezzel szemben úgy gondolja, hogy „az etnikai nemzettudat erősítése által ugyanis a nemzettel való azonosulás olyan foka jelenik meg, amiért érdemes áldozatot hozni, feláldozni magunkat”. És szerinte ez baj. Ez rémes. Ugyanis az ilyesféle önfeláldozásból lesz aztán az antiszemitizmus.

Még szerencse, hogy mindezzel nem voltunk tisztában úgy nagyjából kétezer esztendeig. Vagy – hogy visszatérjek a nemzeti rituáléhoz – mi, magyarok úgy ezeregyszáz esztendeig. Mert ha tisztában lettünk volna, akkor most nem lenne hazánk. Janus Pannonius nem írta volna meg nekünk a Dunántúli mandulafácskát, s Balassinknak nem lenne életműve. Dobónk sem védte volna Eger várát („ez a vár most a haza!”), hanem inkább zsidó lett volna, cigány és buzi, hiszen „az ember identitása nem egy állandó valami, hanem változik”.

Nem lenne Petőfi, s nem járnánk koszorúzni Aradra a tizenhárom emlékművéhez, hiszen Vécsey, mielőtt a bitó alá állt utolsóként, nem csókolta volna meg az elhagyott kisenvedett Damjanich élettelen kezét. Adyknak sem lenne minekünk, Radnótinak se („nekem szülő hazám itt e lángoktól ölelt kis ország”). József Attilának se, Németh Lászlónak se, Szabó Dezsőnek se, Babitsunk se, Illyésünk se, Szerb Antalunk se és Tamási Áronunk se – nem lenne minekünk semmink se, csak Marsovszky Magdolnánk, akkor meg mi magunk sem lennénk.

Csak arra lennék még kíváncsi, vajon Marsovszky Magdolna el merné-e mindezt mondani ortodox zsidóknak is valahol Jeruzsálemben vagy Ciszjordániában... Bár végül is mindegy. A lényeg ebből az egész elkorcsosulásból annyi, hogy Marsovszky Magdolna az emberi iszonyat egyik végpontja, amelynek pusztító létezése feltételezi és erősíti az emberi iszonyat másik végpontját. Azt, amit Marsovszky Magdolna oly lelkesen kutat a nemzeti rituálé Akadémiáján. Ahhoz, hogy azt az iszonyatot ki tudjuk iktatni az életünkben, feltétlenül ki kell iktatni az elst is. Hogy mi, magyarok, élhessünk nyugodtan.

S hogy miért? Megismétlem ismét, amit egy al-dunai öreg székely mondott: „Rájöttem, fiam, hogy szegényebb lenne a világ nélkülünk.”

Hát ezért.

Ez a nemzeti rituálé alfája és ómegája. Minden más: Marsovszky Magdolna. S azért viszont már tényleg nem érdemes áldozatot hozni.

Bayer Zsolt, magyarhirlap.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
